

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscritele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Inbogățirea Iadului c'o nouă tortură.

(Novelă funebrală.)

Nu demult trăie în Somoșfalău, lângă Cluj, un popă de rasa gr. or., cu numele Stefan Prodan. Dăunăți, acest popă a murit.

Dumnezeu se'l ierte!

A tria și după morțe, popa Stefan Prodan s'a îngropat.

Fie-i țărîna ușoră!

La îngropăciunea popei Prodan a pontificat protopopul gr. or. al Clujului, Văsălie Roșescu.

Pecat de pontificat!

Pontificantele a ținut și cuvântarea funebrală.

Of, ce ametală!

Din întâmplare, protopopul Văsălie Roșescu n'a știut cu cece ani mai nainte, că popa Stefan Prodan o se moră în anul 7885 dela facerea lumei, și d'aceea, ca de regulă, a vorbit nepregătit.

Dar' vai, cum s'a scrintit!

Cu elocuința bouului celui cu limba lungă din scriptură, părintele protopop al Clujului, Văsălie Roșescu, a dezvoltat virtuțile răposatului preot Stefan Prodan într'un mod —

Cuvinte multe legate nod!

Răposatul preot Stefan Prodan, un om al adevărului, totdeauna cu inima pe buze, când s'a prezentat de celebrul orator mulțimei jalnicilor ascultători, ca un exemplu demn de imitare, ochii tuturor vărsau rîuri de lacrimi, pe spate la vale —

Of, ce supărare!

De marea supărare, părintele protoprocopsit Văsălie Roșescu însuși a plâns.

Vai, ce rîs!

Iar după-ce părintele protopontificante Văsălie dela Cluj a comunicat mulțimei jalnicilor ascultători, că răposatul părinte Stefan Prodan, dela toți și ie țiaua bună —

De n'o fi minciună —

A încheiat coróna dela finea cuvântărei sale cu următoarele flutur retoric:

„Răposatul, în fine, se întorce cătră mōșa satului, cu carea 12 ani a trăit laolaltă, și-i țice: Adio —

Vailio!

Sub tot decursul slujbei de înmormântare, și până la finea cuvântărei funebreale, stau nevăduți lângă coșciugul popei Prodan, d'a drépta Angerul Domnului, d'a stînga, un Drac —

În spate cu'n sac!

Ângerul Domnului rîdè mereu. Dracul crăntănea din dinți —

Și suduiè de Sfinți!

Iar când celebrul orator, protonepreparatul Văsălie Roșescu întorse vorba la mōșa satului, se fi văduț pe Dracul —

Cum 'și deschidè sacul!

Dar' tôte înzădar, până-ce Dracul 'și prepara sacul,
 Ângerul Domnului plecase deja cu popa Prodan cătră Raiu —

Și Dracul a rămas cu ai vai!

Cu ai vai mir, că, ca mâne, plec la Deva după Balo-
 mir, Dracul s'a întors în Iad, și raportând ce a pățit la
 îngropăciunea popei Stefan Prodan dela Somoșfalău —

Se fi văduț în Iad halău!

Toți Dracii Iadului din sfat

Mai amar s'au îndignat

Decât al Pițigoilor senat

Când, fără voie, a sancționat,

Pe Mețan în protopopiat!

Atât necasul Dracilor din al Iadului sfat, cât ș'al Pițigoilor din al consistoriului plenarsenat, s'au manifestat, că mirósă a — „licenția poetică”, sau: „Tôte în această lume sânt deșertăciune!”

Sfântul Petru strângè deja în brațe, cu mai multă căldură, pe popa Prodan, decât Făgărașenii, cu tótă poliția lor, pe pseudoprota Dan!

Popa din Somoșfalău Stefan Prodan, perdut fiind pentru Iad, Lucifër, ca se împace spiritele mult agitate ale înaltului seu sfat, a propus întroducerea unei nouă torture pentru păcătoșii, cari în viitoriu vor avea parte de Iad, și adecă: „Se asculte în veci cuvântări funebreale d'ale protopopului gr. or. dela Cluj, Văsălie Roșescu”.

Propunerea marelui Lucifër s'a primit cu unanimitate, ș'acum, cu nerăbdare, se așteptă sosirea protopopului gr. or. dela Cluj, Văsălie Roșescu, în Iad!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Cine jĂcă-n postul mare
Face riie pe spinare!
Da cum focul n'oi jucĂ
CĂ me 'ncinge cu bĂta!

Vai de mine bine sai,
GĂndești c'ai Ămblat la cai;
Vai de mine bine joci,
GĂndești c'ai Ămblat la porci!

Marcule, de ai pĂșuș,
Mergi de jĂcă la Beiuș;
Du-te Marcule desculț
Și jĂcă lui chir Mihuț!

CĂ Mihuț e director
Și de certe 'ncepĂtor;
El condus de omenie
VirĂ-ntre colegi mĂnie!

El pe toți câți mai știu carte Hop Marcule fătul meu
 I-ar mâna cât de departe Ca și Gall cel fariseu,
 Se rămână uf, uf, uf Ce din șeptedece și șapte
 Numai el cu-al lui burduf! Jură că leucele-s drepte!

El cu colegii vorbește Hop Mărcuț că-ți dă un ban
 Numai tyistaș rîmlenește, Gall, sfătosul chir bostan,
 Dar ici-colea de greșește, Care, ca un bun cocon,
 O ciotrică ungurește. Duce la Sibiiu plocon.

Nici nu-i ciudă; dumniului Sai în sus și vină-n jos
 E omul guvernului Și ăi c'ai jucat frumos
 Și destul își sfarmă capul Cum jucat'a șapte ani
 Se nu se strice cu dracul. Gall pe Țopi și pe Mocani.

Pentru scopul ce urmăzează, Șapte ani el a slugit,
 Dumniului întituleză La Țopi a protopopit,
 Pe notariul Bendekiu: Și ađi din mii șeseședece
 Nagytudományuférfiu. Mai sunt *dóra* douăședece!

La alegerea ce vine Adecă acu-ș ani șapte
 De-a mai fi în lume bine Fost'au în sume direpte
 Chir Mihuț va votiza Mii patru și șeseședece,
 Cu sarkantyu din Pesta. Ađi?... șese pe douăședece!

Și-aceste tóte le face Ș'acestea, după ani șapte
 Chir Mihuț, se aibă pace Se află numa-n conspecte;
 Cu domnii dela putere... Când ar fi la numărat...
 Așa spun gurile rele. Jócă Mărcuț blăstemat!

Hop Mărcuț, jócă ca-n bal Hop Marcule destrămat,
 Se te védă domnul Gall Că Gall a moralisat
 Protoșapul cel absurd Creștinii din tractul seu
 Din băieșescul Abrud! Cu procese tot mereu!

Ca se capete părăle,
 Procese divorțiale
 Provoca, fără motive...
 Jócă Marcule bețive!

Ș'apoi acelea procese
 Cari erau destul de dese
 Cu scandal le începè
 Și cu scandal le finè.

Hop Mărcuțule voinic
 Că chir Gall în pašalic
 Cu bacșiș s'a susținut
 Ani șapte făr un minut!

El bacșișe numëra
 La pițiguși de colea,
 Cari se urcă și cobor
 În Strada Fleșerilor!

Èr acei domni Pițigoi
 'L scotiau și din năroi,
 Pentru galbini, pentru bani
 Scoși de pe bieții Mocani!

Hop Mărcuțule, hai, hui,
 Că ađi veră un Furdui
 Dêrlog mare și-nvêțat
 Protoșap s'a înălțat.

S'a 'nălțat, cum lumea știe,
 Cu-a nevestei vrednicie
 Chiar precum socru-so Gall
 Eșise cândva la mal.

Dar sus Mărcuț, te sucește,
 Că Furdui capetă zestre
 În Câmpeni scóla moțescă,
 Recte: de stat, unгурescă.

Hop Mărcuț, mâncate-ar bóla,
 Că de nu, te dau la șcóla
 Din Câmpeni ce o-a făcut
 Domnul Gall cel priceput.

Gall, se nu prindem de veste,
 Ca se-și facă fetei zestre,
 Se 'mprietini cu Gerguț...
 Jócă Marcule desculț!

Hop și strigă tot mereu:
 Când ar pune Domneđeu
 Tot omul la locul seu,
 Gall nu știu unde-ar fi, țeu!

Hop, tu puiul ursului,
 Că și „Dreptul omului“
 Se avêntă ne-ncetat
 De Bibescu 'ncurăgeat.

Dar jócă Mărcuțule
 Și ți: Bre, Bibescule!
 Decât faci price-ntre frați,
 Mai bine mi-ai da doi sfanți!

Marcule, nu fi 'ngâmfat,
 Că nu-ți dau șcólă de stat
 Că ast tómnă o dădui
 Zestre fiului Furdui.

Hop Mărcuț, între Munteni, Că avurăm la Câmpeni Școle mândre, școle bune, Dar Gall le uscă pe fune!	Hop Mărcuțele cinaș Hai și-mi jăcă un csárdăș Cum juca inteligența La balul cel din Lechința!
Le uscă ca pe obiele, Și prin ale lui greșele Acelea degeneréză, Ér Gerguț înaintéză.	Adă Marcule laba Și jăcă-mi preutésa Cea frumósă hop, hop, hop Din Hinyedóra din loc!
Și Gerguț în companie Cu Gall cel de omenie Au făcut școlă de stat, Apoi lui Furdui o-au dat.	Hop Mărcuț, că domniaei Jăcă cu cei sprintinei Cum e chir Geza Jakab Și cu Bányi kis kalap!
Dar jăcă, se nu te 'mbii, Că Furduiul la Sibiiu A făcut cu popa Contes O socótă fără notes.	Hop că'n mândra Hunedóra Popa unit s'a scremut Ș'a făcut ântâia-óra Un drag de csárdăș plăcut!
Cerea adecă Furdui Averea bătrânului, Đicënd: De mă adoptez, Onórea ți o salvez!	Adecă, pardon, un bal Făcu el în carneval, Dar trăsniții musicași Tótă nóptea-au đis csárdăș.
Dar și Contes, om cu naiba, A đis lui Furdui cu graba: Cu virșli te-oi ospëta Dar dracul te-a adopta!	Sai Marcule dintre uși C'așa au mers și la Lăpuș Ađi véră când ai nosti frați Se credeau asociați.
Hop Marcule pe sub mână, Că de ești de viță bună, Cum mai vine-un carneval Te bag ginere la Gall.	Tótă nóptea: dura dura! Csárdăș le melița gura; Diminéța a dóua đi Ér csárdășul s'auđi!

Urzică Scandalografescu.

Două cuvinte: „Plevna“ și „Vilagoș“ caracterizează procesele de pressă intentate de procurorul statului nostru contra redactorilor Bariț și Slavici.

După originea lor etimologică, Plevna-i cuvânt turcesc, Vilagoș cuvânt unguresc, iar, după confesiune, Plevna-i cuvânt gr. or. Vilagoș cuvânt gr. cat.

Pe rumânește Plevna se traduce mai corect cu „Bariț“, Vilagoș cu: „Slavici!“

În sensul Vechei Metropolii, de Popea, atât Plevna cât și Vilagoș, nu însemnă altceva decât: „Atanasie-Vlădica“ sau: Capitulațiunea unității confessionale a Românilor din Austro-Ungaria dela anul 1770!

Înțeleg procesul de pressă al lui Bariț, care se caracterizează prin cuvântul Plevna; înțeleg și p'al lui Slavici, care se caracterizează prin cuvântul Vilagoș, dér nu'nțeleg pe acei doi corifei ai pressei noastre Bariț și Slavici, cum nu v'ed bârna în ochiul propriu, și se'npedecă de așchia

din ochiul deapropelui? Bine, n'avem noi Plevna sau Vilagoşul nostru, din timpurile lui Atanasie-Vlădica, de care şi aţi laborăm, pânăcând Turcii, demult, au uitat de Plevna şi Maghiarii, demult, neci nu mai visază de Vilagoş?!

N'ar fi timpul suprem, ca noi se ne cugetăm mai serios la Plevna noastră confessională?!

Sunt fortăreţele desăgitei noastre credinţe dela Blaj şi dela Sibiu altceva, decât Vilagoş?

Nu!

Cu toate acestea, neci Bariţ neci Slavici, de mulţimea copacilor, nu vęd pădurea, şişi ştirbesc sęcurea-n tufe. Neci unul neci altul nu vęd, cum în Smig, Ibaşfalău, Şaldorf, Găinariu, şi-n sute alte comune româneşti, înloc de un popă, ne mor doi de fóme, şi fiind-că neci în una neci în alta din acele sute de comune, în desagii confessionali nu-i nutreţ, neci calii nu şi mai bat capul după postul învăţătoresc:

Hic Plevna, Domnule Bariţ!

Hic Vilagoş, Domnule Slavici!

Norocul nostru, că pentru ceea ce noi însuşi nu vedem, fraţii Maghiari ne deschid ochii, şi de spate ne împing la unire, adecă la Plevna lui: „Divide et impera“, sau, ca se mă exprim în limba statului, la: Vilagoşul diferenţei confessionale a Românilor din Austro-Ungaria!

Dovadă-i banchetul proiectat al Românilor din Sibiu şi jur, fără deosebire de reverendă, pe ziua de 10 Faur a. c. în onórea antipolilor confessionali Bariţ şi Slavici!

Mai mare dovadă-i prea înalta oprire a aceluşi banchet, la care, afară de Sibieni, 400 de indiviđi din jurul Sibiuului, fără deosebire de cădelniţă, s'au prezentat!

Şi mai mare dovadă's cele 46 telegrame de felicitare adresate celebrilor publicişti, de confessiunea cănelui cu

mâța, din tóte unghiurile patriei nóstre, locuite de Români fără deosebire de preotésă!

Iar suprema dovadă-i pentru mine acel drot telegrafic, prin care puterea unității nóstre de sânge, în ziua de 10 Faur a. c. în forma celor 46 telegrame, s'a concentrat la banchetul oprit din Sibiiu!

De aceea eu nu mă supăr atâta pe ministrul finanțelor nóstre Szapáry, căși dă tótă silința ca se nu mai avem ce mânca, cât mă bucur de ministrul nostru președinte Tisza, pentru-că, în momentul, când și nouă ni s'a dat ocasiunea a ne sătura, ne-a luat lingura din mână, iar noi ne-am întors cătră casă înbuibați de cugetările și simțurile unității nóstre naționale!

Înțeleg libertatea ori-cărui individ d'a muri de fóme, când n'are ce mânca. Nu'nțeleg însă așa polecrita: „Libertate ca'n Ungaria“, care lęgă gura bouului celui ce cutrieră!

Boul e bou, și sfânta scriptură, când învétă: „Nu legați gura bouului, celui-ce cutrieră“, nu face diferență între boii maghiari, croați, germani, români etc.

Și óre nu tóte naționalitățile Ungariei cutrieră pentru susținerea statului ungar?

Ba da!

Și cine mîncă?

Naționalitățile nu! Om cu simț de dreptate nu póte afirma contrariul!

Cu tóte estea vestita: „Libertate, ca'n Ungaria“, nu concede a mânca, neci celor-ce, ca se se sature, nu apeleză la visteria statului!

Dovadă-i banchetul Românilor din Sibiiu și jur oprit prin ordin mai înalt!

Điarele maghiare rectifică oprirea banchetului Românilor din Sibiiu și jur din punct de vedere mai înalt al ideii

de stat maghiar. Asta cu tótă dreptatea, pentru-că din cele trei sisteme ale științei medicinale: Allopathia, Homeopathia și Hidropathia, numai două: Allopathia și Homeopathia au aflat recunoștință-n Ungaria. Allopathia, sau pe românește: Mănâncă până crepi⁶, e rezervată Maghiarilor; iar Homeopathia, sau pe românește: Rabdă până ce te va lua Dracul⁶ e rezervată naționalităților!

Al treilea sistem din știința medicilor, „Hidropathia⁶, sau pe românește: „Înnecarea în marea slavică⁶, numai atunci va afla în Ungaria recunoștință, când ministrul nostru de finanțe Szapáry, nu va mai avè ce se de Maghiarilor de mâncare, și naționalitățile vor fi ajuns la stadiul plesnirii de răbdări prăjite în tigaia libertății din Ungaria.

Ultima rațiune, a flămânđi, nu-i nefericire, ba din contra, pentru-că scris este: Fericiți cei flămânđi, că aceia se vor sătura! Când? — asta rămâne întrebare deschisă.

Altă întrebare e: Nefericiți sânt Românii dela banchetul din 10 Faur dela Sibiiu sau ba, cari, având ce mânca, în urma unui ordin de sus, au rămas flămânđi?

Eu răspund cu: Nu!

Nu, pentru-că tot binele de sus vine, și porunca, ca se flămânđim, de sus a venit! Ore nu se potè întempla, ca noi la banchetul din Sibiiu se ne stricăm stomachul, sau hotelul dela Împăratul Românilor se se surpe preste noi tocmai, când sêdém la masă? Cine'mi garantéză contrariul?

Dér nu tótă lumea argumentéză ca mine. Sânt și ómeni de aceia, cari, în pré înalta oprire a banchetului din Sibiiu privesc o mare nenorocire.

Eu și cu acești ómeni stau de vorbă, și le răspund: Bine, oprirea banchetului din Sibiiu e o mare nenorocire!

Făcându-le însă această concessiune, le dic: Neci o nenorocire nu e așa de mare, încât se nu se afle alta și mai mare. Și, ca totdeauna, eu pentru părerile mele am și dovezi.

Eu cunosc români, cari posed 50,000 fl. în avere și se simt nefericiți, că n'au 100,000 fl. Cunosc români și de aceia, cari adeseori n'au o pițulă-n pungă, și se privesc fericiți, pentru-că nu's nimenui dători!

Cunosc români sănătoși în etate de 70—80 de ani cari se vaetă, că nu's tineri, și cunosc români tineri plini de reumatism, cari laudă pe Dumnezeu, că nu's și orbi. Și-n sfârșit, nu-i fericit celce suferă de dureri de măsele, că nu pătimește totodată și de scârceii de stomach?!

Eu am cunoscut un țărean, pe care aducându-l consoții sei, cu piciorul rupt în două din pădure, mulțamē lui Dumnezeu de această binefacere; iar objectându-i nevestă-sa: „Bine mă; ce bine facere a lui Dumnezeu e, a pleca sănătos în pădure, ș'a te'ntorce acasă cu piciorul rupt în două“, i-a răspuns: Bine fă, lemnul, care mi-a frânt piciorul, nu'mi putē frânge gâtul?!

Prin urmare nu-i nenorocire atât de mare, ca se nu se afle alta și mai mare; iar adevărata fericire omenescă stă în aceea, ca omul prin neci o nenorocire se nu se simtă frânt!

De aceea eu, în mai înalta oprire a banchetului Românilor din Sibiu și jur, nu vād neci o nenorocire. După mine, mai înalta oprire a banchetului din Sibiu nu e alt ceva, decât o presiune nehibzuită.

În această mai înaltă presiune, eu unul nu vād nenorocire, ci din contra o fericire. Iată pentru ce, pentru-că românul se asemēnă unei bōbe de strugure, și acesta numai după ce o ai tescuit, îi afli spiritul ei cel adevērat!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Adevăratul călugăr, după-ce și-a intrupat fόμεa în elementele constitutive ale unui cârnaț de lungimea mă-tăniilor și grosimea camilavcei, chiar și decă i-a lipsit varza acră, și mai dorește numai o oca de vin, pentru-ca tótă activitatea rugăciunilor sale se și-o pótă întórce întru er-tarea păcatelor celor-ce postesc pentru mântuirea sufletului!

* * *

Pe omul fără caracter, și decă mi-ar spune cine e, eu totuși l'ași întreba: De când?

* * *

Vinul veselește inima omului, decă nu-i rudă cu oțetul!

* * *

Dacă înțelepciunea lui Dumnezeu n'ar fi prescris corpurilor universului ogarșia, pe care merg sigure, în România s'ar întâmpla mai multe deraliări pe căile ferate!

* * *

O mare nedreptate e, că natura curăță babelor dinții și măselele din gură, fără d'ale fi dat facultatea intelectuală, d'a se sătura mai nainte pentru totă viața lor!

* * *

În capitala Ungariei, poliția chiar și din acel punct de vedere e o necesitate absolută, pentru-că altcum ușor s'ar putea întâmpla, ca hoții se se păgubescă unul pe altul prin furturi!

* * *

„Canonic“ înseamnă acel grad hierarhic, la care omul ajungând se bucură d'o atare comoditate, încât și aceea îi cade cu greu, d'a însoți pământul în fie-care Ți la întorcerea în jurul osiei sale!

* * *

Negustorii, siliți de împrejurări, adese-ori și aruncă marfa; de compătimit e însă olariul, care și aruncă marfa în târg!

* * *

Vai de pelea tăbăcariului, care și cumpără scumpia dela cămătari!

* * *

Celui ce bate la ușă, i se va deschide, decă nu poartă cu sine cuitanțiile unui croitoriu, care lucră pe credit!

* * *

O regulă igienică înveță: „Mâncând bucată bună, când ți place mai bine mâncarea, încetéză“. Ce se facă însă

acela, căruia i se gată bucata, înainte d'ai da de gustul plăcerii — asta nu stă neci în igiena lui Dr. Vuia!

* * *

A întreba, ca avocat, pe clientul tău, care cu banii în mână, te roagă se'l aperi: Ești vinovat? — însemneză a'ți încela stomachul în hatărul conștiinței, despre care totă lumea e în curat, că n'o ai!

* * *

Cu cât fotografia unei fete e mai bătrână, cu atâta-i e obrazul mai tinăr!

* * *

„Illustrissimii din tufă“, în lipsa de ovăs, ca mâne o se mănânce coliva celor patru iepe dela carul Viitoriului, cunoscut sub numele: Activitate, Legalitate, Dreptate și Frățietate!

Ferice de ei, pentru-că, decât orb și călare, mai bine schiop și pe jos! Iar strîngătoriul dracilor la părete, Tisza-Vodă, despre care se țicè, că a fost nașul Viitoriului, se pôte convinge despre adevărul proverbului românesc: „O dată vede nașul buricul finului!“

Cocóna Gurădulce.

Câț, că-n Păresimi și eu béu caféua fără lapte!
 Nu-i consult, ca-n Păresimi se vorbesc de baluri, dar' precum călugării, când mănâncă-n Păresimi „Schnitzel“ și „Eszterházi-Rostbraten“, și închid ochii, ca Dumnezeu se nu-i vedă, așa și eu, vorbind în Păresimi de balurile noastre naționale din carnavalul trecut, va se'mi astup urechile cu bumbac; dór Dumnezeu nu mă va auți. Ș'apoi, după cum sum informată, Calicul, pân acum n'are nici un abonent în Ceriuri; prin urmare Dumnezeu n'are de unde afla, că eu în Păresimi m'am ocupat cu chestiunea balurilor noastre naționale.

Câț, că pân la Paști nu'ți moi mustața-n lapte!

Altcum pe sufletul cocónei Sfecla se cadă păcatul, dacă eu, în Păresimi, mă ocup cu chestia balurilor nóstre naționale din est an. De nu'mi spuné cocóna Sfecla a-séră, că-n Brașov, Făgăraș, Blaj, Abrud, Arad, Timisóra, Lugos, și în tot locul, unde în carnevalul trecut s'au aranjat baluri naționale românești, damele nóstre s'au prezentat în costum național românesc, preste buzele mele nu eșè în Păresimi cuvântul „bal“.

Câț, că'ți taiu códa — pardon — șlepul!

Nu ȕeu, eu în Păresimi neci nu visam de baluri, pentru-că omul nunumai cu cuvântul, dar' si cu visul păcătuiește. Nu pot trece înse cu vederea blamul, ce națiunea română a suferit la balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, la care neci o damă din Sibiiu nu s'a prezentat în costum național românesc.

Acele dame, pretinse române, din Sibiiu, al căror nimb, prin ajutoriul industriei țărencei române, la lotăria lor de dăunăđi, a ajuns culmea adorațiunei generale, ca și când le-ar fi rușine de ceea-ce sânt, și-n estan, și-au legat in locul cătrinței câte un șlep, sau, ca se mă exprim românește, câte-o felezuitoře.

Câț, că neci la Paști nu pupi laptele!

Asta, după cum ȕice cocóna Sfecla, e un scandal național; o satiră asupra misiunei culturale române, ce damele nóstre din Sibiiu și-o arógă!

Pănăcând tótă pasărea și pórta cu fală penele proprii, numai damele române din Sibiiu, vor se sune a căldare, întocma ca țiganul din poveste, cându-i da cu bâta preste spate și el striga: „Țiuuu! Țiuuu!“ — ca, cel ce-i căra cu bâta, se cugete, că dă într'o căldare!

Câț, că strict judecând, în Păresimi, neci vacilor nu le-ar fi ertat a da lapte!

Durere, damele române din Sibiiu, pörtă pene streine. Ca se arete că sânt române, exploatéză sudórea țárencei române prin lotării, și ímbatá opiniunea publică cu apă rece, iar când vine vorba, ca, și prin esteriorul lor, se ímpuná societáții, în care tráiesc, că nu li rușine de ceea-ce sânt, se presentéză la bal în șlepuri denaturátore.

Câț, că n'o se'ți ridic eu códa, ca se nu te calce pe ea!

Se póte, că damele române din Sibiiu, prin șlepurile lor, vor se dovedéscă o cultură superióră, eu însă nu pot pricepe, cum într'un șlep jace mai multă cultură, decât într'o cătrință, pentru-că atât șlepul, cât și cătrința prind rădăcini într'un loc cu totul deosebit de acela, unde crierii și au reședința lor!

Câț, se nu te puná pécatele se prinđi șóreci în post!

Dar' se admitem, că-n șlep e mai multă cultură decât în cătrință — Câț! — una totuși n'o cred odată cu capul, și adecă: Că damele române din Sibiiu, cari, la balul reuniunei lor din estan, s'au presentat în grandióse șlepuri antinaționale, sânt mai culte decât contessa Maria Andrassy care în Budapesta la balul contesei Festetics, s'a presentat în costum național românesc, ș'a secerat admirațiunea aristocrației maghiare, sau, cum s'ar esprima damele române din Sibiiu: „Hat Aufsehen erregt!“

Câț, denn sonst red ich auch mit dir deutsch!

Ș'apoi întreb eu: Ce sens național are un bal românesc în Sibiiu, la care fata popii din Turnișor, sau nevésta dascálului din Poplaca, nu pot lua parte, pentru-că și decă ar fi în stare, simțul lor național nu le lasă a se

presenta la bal în pene streine, iar voinde a se presenta în costumul lor românesc, președinta reuniunii damelor din Sibiiu, nu le dă bilete?!)

Câț, că ții țiar plăcè se sai dapă șlepurile damelor din Sibiiu!

De aceea, strige celelalte diare românești până-ce vor răguși: „Balul reuniunii damelor române din Sibiiu, și-n estan a fost coróna carnavalului“, eu totuși nu'mi voi schimba părerea mea despre acest bal. Eu țin sus și tare: Că balurile reuniunii femeilor române din Sibiiu, în ceea-ce privește adeveratul simț național românesc, pătimesc de grandomanie, sau pe românește, de bóla apei! Și se ne ferescă Dumneđu de explosiunea unui atare bal, pentru-că ne înecăm în marea lui „Deutscher Michel!“

Câț, că sórecii nu se țin în apă!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Rele timpuri am ajuns s^oțe! În statul esta al lib^{er}tăților, nu ne este ertat a ne mai ruga lui Dumnezeu neci pentru cei morți!

Pupăză: Adev^{er}at, voi Neuniții ați ajuns rău — am cetit și eu, în Gazeta Transilvaniei, cerculariul metroprăpăditului vostru Miron!

Colac: Ei, și cerculariul metrocoș^{er}ului vostru Dr. Trefort Vancea, alias Dr. Taiefuga, nu l'ai cetit?

Pupăză: Cel puțin în Gazeta Transilvaniei, sau în alt diar d'ale n^ostre, nu s'a publicat, apoi pe Telegraful Român eu numai odată-n vieța mea l'am v^{er}șut, acum doi

ani, când ai luat tu dela stână, și mi-ai trimis un bolovan de urdă!

Colac: Cred, și dacă urda ar fi fost dela oi unite, neci atunci nu l'ai fi vădut. — Dar' bine sôte, tu dela Telegraful Român aștepți publicarea cerculărelor lui Vancea? Decându-i Telegraful Român organ blăjănesc?

Apoi se ști sôte, că-n Telegraful Român nu s'a publicat neci un cerculariu d'ale lui Vancea, prin care s'a oprit parastasul lui Horia!

Pupăză: Bine, dar' cum vine atunci Gazeta noastră la publicarea cerculărelor lui Miron?

Colac: De, știu eu — pôte se aibă vro subvențiune secretă dela Miron!

Pupăză: Atunci mai curênd 'mi vine a crede, că Telegraful Român se subvenționează de Vancea, pentru-ca se nu-i publice cerculărele secrete!

Colac: N'o fi așa! Mii, din contra, mi se pare, că Vancea cu Gazeta Transilvaniei, țin, pe după culise, la ȃicala: „O mână spală pe cealaltă“, și mă tem nu cumva „amêndouă“ se ne mânjască obrazul național! — Pentru-ce n'a publicat Gazeta Transilvaniei și cerculariul lui Vancea precum a publicat p'al lui Miron?

Pupăză: Mě, eu n'am știre de cerculariul lui Vancea. Mii s'emi fie adus Vancea în persónă cerculariul s'eu la mine acasă, eu tot făceam lui Horia parastas!

Colac: Nu vorbi pleve mă, că tu n'ai făcut lui Horia neci un parastas! — Și pentru-ce nu?

Pupăză: Pentru-că n'am căpêtat poruncă, ca se nu-i fac, întocma ca și voi, care ați căpêtat poruncă, ca se nu-i faceți, și voi totuși chiar în capela metropolitului Miron i-ați făcut!

Colac: Adevărat, noi cu tot cerculariul lui Miron am făcut lui Horia parastas. Cetește tu Gazeta Transilvaniei și te vei convinge, că-n toate părțile s'a făcut parastatul lui Horia în bisericile gr. or. Cu toate acestea Miron tace.

Se punem acum cazul, că Vancea n'a dat cerculariu și voi Uniții ați avut mână liberă se vă rugați lui Dumnezeu pentru Horia. Spune'mi acum: Unde ați făcut voi vr'un parastas?

Nicăiri!

Se luăm însă lucrul așa cum e. Eu te asigur pe tine, și ți pot dovedi, că și Vancea a dat cerculariu prin care a oprit ținerea de parastase pentru Horia — na cetește'l — și după ce'l vei fi cetit, spune'mi pe conștiința ta de bun român, cum te cunosc: Ce ții tu de Miron și ce ții de Vancea?

Pupăză: Mă, eu încep a stima pe Miron mai mult decât pe Vancea — asta odată cu capul n'ași fi creșut!

Colac: Stiméază tu pe cine ți place. Eu mă tem însă, că va veni timpul, când Românii n'or mai da pe cercularele Metropoliților lor o cépă degerată!

Pupăză: Tu ȕici una!

Temere motivată.

— Se-ți spun o noutate: Marghiola lui Chir Dracea a născut ađi nópte un băiat!

— Mă temeam eu c'o fi băiat, pentru-că o fată nu ținè la ea nouă luni!

Friptură cu parfum.

Popa: Bine frate, friptura asta pute ca un dihor!

Marcherul: De, pentru 30 cruceri nu putem da lângă friptură și parfum!

Domnilor corespondenți cu și fără titlu ai Calicului, celor morți, celor vii, și celor nenăscuți: Redactorul Calicului e totodată și avocat. Ca avocat minte pe bani, dar', ca redactor, n'are lipsă se'l mința alții pe nimica!

Ear m'a tras un coréspondent pe sfóră. Mi se srie adecă din isvor vrednic de tot cređemântul, că în numărul trecut, fără motiv, am atacat o persónă onorabilă: Pe părintele Alexandru Maior din Șermaș. Regret din inimă acel atac nemeritat, și dac'am fost rău înformat, îi strig părintelui Maior: „Pater peccavi“!

Pe viitoriū voi publica numele tuturor acelor corespondenți, cari, prin înformațiuni false, me vor mai seduce se atac persóne nevinovate.

Domnilor corespondenți! Când vine vorba la minciună, lăsați-mi mie tótă sarcina: Eu sum avocat și totodată redactor.

Calicul.

Cătră reclamanți. Calicul, în prima fiecărei luni, se expedează regulat tuturor abonaților. Cine nu'l primește, nu ne învinueze pe noi. Noi trimitem duplicate ori-cărui reclamant.

Administrațiunea Calicului.